

IN GEBED DE LIEFDE VAN DE VADER VERWELKOMEN

Vasten 2023 – Het gebed, een weg om onze roeping als kind van God te beleven

Met de verleidingen in de woestijn leerde Jezus ons de fundamentele kind- houdingen: het gekeerd blijven naar de Vader, de bron van het leven, in een daad van vertrouwen en liefde om geduldig van Hem het beloofde heil af te wachten. En het is gemakkelijk te begrijpen dat het persoonlijk gebed een bevoorrechte plaats is om deze kinderlijke houdingen in ons leven tot uitdrukking te brengen. Je zou zelfs kunnen zeggen : **het gebed is de plek waar ik oefen om zoon/dochter te zijn;** de tijd te nemen om gekeerd te zijn naar de Vader, Hem te erkennen als Vader, de bron van mijn leven, zijn Woord te ontvangen als voedsel, mijn vertrouwen in Hem opnieuw uit te spreken in een daad van diepe dankbaarheid en aanbidding, en zo de hoop vast te houden.

« Waar ben je dan? »

Vanaf het begin toonde de Heer zijn verlangen naar gemeenschap met de mensheid en het eerste gevolg van de erfzonde is het verbreken van deze natuurlijke relatie tussen de Schepper en zijn schepsel. Na de fout ontdekken de man en de vrouw hun kwetsbaarheid, maken ze bescherming en gaan ze zich verbergen wanneer de Heer verschijnt: *«Toen de mens en zijn vrouw de HEER God in de koelte van de avondwind door de tuin hoorden wandelen, verborgen zij zich voor Hem tussen de bomen. Maar de HEER God riep de mens: ‘Waar ben je?’ Hij antwoordde: ‘Ik hoorde U in de tuin en werd bang omdat ik naakt ben; daarom verberg ik me.’ »* (Gen 3, 8- 9)

Vóór de breuk van het verbond werden Adam en Eva in een tuin geplaatst die hen van de nodige goederen voorzag en de Heer God was verheugd om zijn schepsel te bezoeken, man en vrouw voor Hem in een wederzijds vertrouwen waar menselijke zwakheid, gesymboliseerd door de naaktheid, niet werd beleefd in angst. Het theologische verslag van de oorsprong, en in het bijzonder dat van de zondeval, onthult ons wat de gelovigen begrepen over Gods liefdevol scheppingsplan voor hen. Het boek Genesis onthult **Gods verlangen om te leven in een vertrouwensrelatie, een persoonlijke relatie waarin de mens zich zelfs in zijn zwakheid weet bloot te stellen aan Gods welwillende blik.** Maar we ervaren deze ontmoeting met de Heer niet meer op natuurlijke wijze. Laten we echter niet vergeten dat de eerste die het gemis na de breuk voelt, de Heer zelf is. Hij is de eerste om zijn verbazing te uiten over het feit dat Hij zijn schepsel niet meer zomaar kan ontmoeten en roept uit: « *Waar ben je dan?* » Wordt het persoonlijk gebed daarom niet een spirituele weg waarin we deze vraag proberen te beantwoorden, en ook een zoektocht om aan onze oorspronkelijke roeping

te beantwoorden? Wij zoeken niet om het paradijs terug te vinden dat definitief verloren is gegaan, maar naar erkenning van onze eerste roeping die aan de schepping is gegeven: de mens is een wezen in relatie, in de eerste plaats met God. **Tijd nemen voor het gebed is Gods vraag beantwoorden «Waar ben je?» en antwoorden «Hier ben ik»** en daarmee rechtstreeks strijden tegen het eerste gevolg van de erfzonde door ons niet voor de blik van God te verbergen.

Onder de feesttent

Jezus herinnert ons in de parabel van de twee zonen (Lc 15,11-32) hoe **de Vader niet overwonnen wordt door de ongehoorzaamheid**. De jongste zoon eist zijn deel van de erfenis op en hij vertrekt om niet langer afhankelijk te leven van zijn vader die hem zijn vrijheid heeft gegeven. Deze laatste kon echter weten dat dit tot zijn ongeluk zou leiden, maar hij wacht op de terugkeer van zijn zoon. Als de jongste zoon terugkeert, wil hij als eenvoudige dienaar opnieuw in het huis van de vader worden opgenomen; hij doet afstand van zijn waardigheid als zoon, zijn doel is in de eerste plaats om niet om te sterven van honger. Maar dat is niet de bedoeling van de vader die een feestmaal voor hem bereidt in de ontmoetingstent, een feestmaal dat de oudste en trouwe zoon nooit heeft gehad, vandaar zijn jaloezie. De verloren zoon wordt hersteld in zijn waardigheid als zoon en wordt bekleed met de kleding en de tekens (ring en sandalen) van deze waardigheid. Zo **onthult onze ontrouw de liefde van de Vader en zijn bedoeling met ons**: zijn plan en zijn verbond zijn veel krachtiger en sterker dan ons kwaad. De vader heeft geen belang bij een extra dienaar; het is zijn vreugde een zoon te hebben. En het radicale verschil tussen de zoon en de dienaar, terwijl beiden de wil van de Vader doen en in zijn dienst werken, **is dat alleen de zoon de intimiteit van de vader deelt**.

Geschapen naar het beeld en de gelijkenis van God, worden wij voortaan in Jezus Christus geadopteerde zonen/dochteren van de Vader: ziedaar **de manier waarop de Vader zijn schepselen terug onder de feesttent brengt**. Paulus werkt enigszins in de brief aan de Efeziërs uit wat deze nieuwe roeping van de mens in Jezus is: *«In Christus immers heeft God, voordat de wereld gegrondvest werd, ons uitgekozen om heilig en zuiver voor Hem te staan, en vol liefde heeft Hij ons naar zijn wil en verlangen voorbestemd om door Jezus Christus zijn kinderen te worden, tot eer van de grootheid van Gods genade, ons geschonken in zijn geliefde Zoon.»* (Ef. 1, 3-14) Paulus zet hier Gods heilsplan uiteen. Hij laat zien hoe de hele Drie-eenheid betrokken is bij het uitvoeren van het scheppings- en verlossingswerk en welke plaats voor ons is bereid: we zijn voorbestemd om heilig en onbevlekt te zijn voor het aangezicht van de Vader door de genade van Christus en de kracht van de Heilige Geest. Wij kunnen deze lofprijzing van glorie zijn, die een en al onthaal is van de liefde van de Vader en een antwoord door onze eigen liefde. Deze houding is die van het Woord van God zoals ons beschreven is in de proloog van het Johannesevangelie; zo worden we opgenomen in het trinitaire leven. Dit is het doel van ons geestelijk leven, niet meer of minder dan als aangenomen zoon/dochter deel te nemen aan het trinitaire leven. En dit, zoals de apostel zegt, niet alleen na onze dood, in het hiernamaals, maar nu al. De Heilige Geest die in onze harten is uitgestort, vormt de waarborg van onze erfenis.

Het gebed, een vooruitblik op het paradijs

Je begrijpt dus dat **de tijd van het gebed op een bepaalde manier een vooruitblik op het paradijs wordt**. Het paradijs dat ons wacht, is de plaats waar “God alles in allen zal zijn”. Welnu, door het geloof weet ik dat deze genade mij al gegeven is. Door het geloof, door de genade van mijn doopsel, gesterkt

en vernieuwd door de Eucharistie en de Verzoening, **is er in mij reeds de kiem van het goddelijk leven dat alleen vraagt om mijn leven van gedaante te veranderen.** Door de tijd te nemen om dit mysterie van mijn wezen en van het liefdesplan van de Vader te verwelkomen, door de tijd te nemen voor gemeenschap met de Heer, anticipeer ik dus op het paradijs, want ik verwelkom Gods plan en de gave van zijn Zoon en Geest, die al gegeven zijn. Ik wend me tot de Vader door de genade van Christus die mij vandaag is gegeven in de kracht van de Geest. Wat Thérèse van het Kind Jezus doet zeggen: *«Hoe groot is de macht van het gebed! Je zou het kunnen vergelijken met een koningin die op ieder moment toegang heeft tot de koning en alles verkrijgen kan waar ze om vraagt.»* (Ms C 25 r°)

Het is in de eerste plaats omdat het de wil van de Heer is om in gemeenschap met ons te leven, dat we deze gemeenschap nu al op aarde kunnen beleven. We zagen in de hymne aan de Efeziërs dat de Vader ons vanaf het begin van de wereld had uitgekozen. Dus, **als ik me neerzet voor het gebed, ben ik niet aan mezelf overgelaten, ik ben niet alleen. Mijn verlangen is niet alleen:** lang daarvoor, is er het verlangen van de Vader. En het is niet meer of minder de hele Drie-eenheid die zich met mij verbindt om deze tijd van intimiteit te beleven, om zijn leven met mij te delen. In het geloof word ik me bewust van het mysterie waartoe ik geroepen ben en dat mij ertoe verplicht een kinderlijke houding aan te nemen.

Vrije en kinderlijke intimiteit

Een kinderlijke houding aannemen betekent allereerst, de tijd weten te nemen voor deze intieme relatie. Bij het gratuite van Gods gave die mij is gegeven, komt een zekere gratis tijd overeen die ik aanbied, omdat **wat we zullen ontvangen zoveel groter is dan wat we kunnen geven.** En we geven gehoor aan de uitnodiging van de Vader, gehoord in het Evangelie van de Transfiguratie van deze 2de Zondag van de Vasten: *« Dit is mijn geliefde Zoon, in hem vind Ik vreugde, luister naar Hem! »* Dit is de reden waarom **tijden van dorheid en leegte in het gebed gezegende tijden kunnen zijn,** omdat ze ons in staat stellen een nog vrijere gave van onze tijd te beleven. Omdat ik geen enkele zinvolle bevrediging ontvang, stelt de dorheid me in staat om deze tijd van gebed zonder compensatie te geven, gratis voor Hem door wie ik mij bemind weet.

De tijd nemen voor het gebed, voor het stil gebed, is ook een kind-houding aannemen in die zin dat ik, niet als slaaf van de Vader, maar als zijn zoon/dochter, zijn intimiteit deel. **Mijn waarde in de ogen van de Vader ligt niet in wat ik voor Hem doe, maar in zijn genade die mij tot zoon/dochter maakt door aanneming.** Het zou valse nederigheid zijn deze goddelijke genade te weigeren, en in de staat van dienaar te willen blijven. Het zou de houding van de verloren zoon zijn die als arbeider behandeld wilde worden, maar zijn vader liet hem zijn zin niet afmaken. Deze genadegave weigeren zou, naast onze ontrouw naar het beeld van de verloren zoon, neerkomen op het toelaten van de kwade geest van de oudste zoon die buiten het feest blijft.

Van dienaar, naar zoon, een daad van geloof

Wij mogen geen slavenhouding aannemen in ons christelijk leven; dienaar blijven terwijl wij geroepen zijn om zonen/dochters te worden. Wie voor de Heer wil werken zonder een persoonlijke relatie in gebed te willen delen, beschouwt zichzelf als een gewone dienstknecht: hij kent God niet als zijn Vader, hij kent Hem alleen als zijn meester, of zelfs als een veeleisende meester (Lc. 19, 21). Kortom, hij weigert het liefdesplan van de Vader voor hem. Laten we luisteren naar wat Jezus zegt: *„Ik noem jullie geen slaven*

meer, want een slaaf weet niet wat zijn meester doet ; vrienden noem Ik jullie , omdat Ik alles wat Ik van de Vader heb gehoord, aan jullie bekendgemaakt heb” (Joh 15,15). En om duidelijk te maken dat het niet door onze verdienste is, vervolgt Jezus in vers 16: „Jullie hebben niet Mij uitgekozen, maar Ik jullie, en Ik heb jullie opgedragen om op weg te gaan en vrucht te dragen, blijvende vrucht.“

Het is dus een valse grootmoedigheid en een miskenning van God, onze Vader, om zichzelf niet als zoon/dochter te aanvaarden en een dienaar te willen blijven. Door geen tijd te nemen voor het gebed, voor intimiteit, voor een vertrouwvolle en kinderlijke relatie, weigeren wij juist het plan van God, onze Vader. Voor degenen die ouders zijn, en voor ons allen die kind zijn geweest: stel je een ogenblik zo’n meester-slaafrelatie voor in onze familierelaties. Stel je even het verdriet voor van de vader en de moeder om hun kinderen die deze intieme relatie weigeren. Er is geen steviger en diepgaander basis om onze tijd van gebed te rechtvaardigen: ik bid omdat ik een zoon/dochter van de Vader ben. Zo kunnen wij begrijpen dat de contemplatieve dimensie van het christelijk leven de waardigheid van elke christen tot uitdrukking brengt ; daarom aarzelt Jezus niet het als het beste deel te noemen dat bestaat in het neerknielen. Ja, het is het beste deel, en het wordt aan iedereen gegeven.

Bidden is bovenal het verwelkomen van het liefdesplan van de Vader voor ons, en de liefde van de Vader verwelkomen is een daad van geloof stellen in zijn welwillend plan voor ieder van ons. **Onze geloofsdaad aan het begin van het gebed is de manier om alles wat we weten over dit liefdesplan,** over de geestelijke werkelijkheid die ons doet leven, in daden om te zetten. Zonder de akte van geloof blijft dit alles buiten mijn leven: in het beste geval blijven deze werkelijkheden in mijn intelligentie. Een daad van geloof stellen is een daad van vertrouwen en liefde stellen tegenover dit plan van de Vader. Het is het mysterie verinnerlijken dat mij is geopenbaard. De geloofsdaad plaatst me in de aanwezigheid van het reeds gegeven mysterie. Zoals de brief aan de Hebreeënen zegt: „*Het geloof is de zekerheid dat alles waarop we hopen werkelijkheid wordt, het overtuigt ons van de waarheid van wat we niet zien.*” (Heb 11,1)

Wegen om me de meditatie eigen te maken

- Hoe ontvang ik deze openbaring van mijn roeping als kind van God, geconfronteerd met het liefdesplan van de Vader voor ieder van ons?
- Wat betekent het voor mij om een zoon/dochter van God te zijn in Jezus Christus? Heb ik nog steeds slaafse houdingen, reacties die een angst voor God uitdrukken?
- Hoe slaag ik erin om een geloofsdaad te stellen die mijn gebed en mijn dagelijks leven verlicht met het licht van het liefdesplan van God onze Vader?

Br. Antoine-Marie Leduc
(klooster van Avon)

Maandag 6 maart : De juiste maat kiezen

« Wees barmhartig zoals jullie Vader barmhartig is » (Lc 6, 36-38)

« Jezus, de Kunstenaar van de zielen, is gelukkig als men niet stil blijft staan bij uiterlijkheden, maar het innerlijke heilgdom binnengaat dat Hij als verblijf gekozen heeft, en daar de schoonheid van bewondert. » (Heilige Thérèse van Lisieux, Man. C 14r)

Ik onderzoek de maat die ik voor anderen gebruik; ik kies deze die ook voor mij zal dienen.

Dinsdag 7 maart : Slechts één leraar : Christus !

« ...jullie hebben maar één vader, de Vader in de hemel. » (Mt 23, 1-12)

« Ik heb u toch reeds alles gezegd in mijn Woord dat mijn Zoon is, ...als ge uw ogen nu op Hem vestigt, zult ge ze in Hem vinden in hun geheel. ...een broeder, een gezelschap, een meester... » (Jan van het Kruis, Bestijging van de Berg Karmel, Boek II, 22,5)

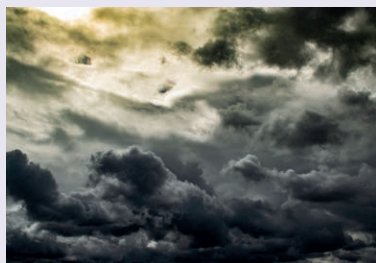
Ik verwelkom Jezus als mijn broer, mijn meester, en ik dank de Vader hiervoor.

Woensdag 8 maart : De echte ambitie

« Uit mijn beker zullen jullie inderdaad drinken, maar wie er rechts en links van Mij zullen zitten kan Ik niet bepalen, die plaatsen behoren toe aan hen voor wie mijn Vader ze heeft bestemd. » (Mt 20, 17-28)

« Gij zult mij toch niet ontnemen, mijn God, wat Gij me eens hebt gegeven in uw enige Zoon Jezus Christus, in Wie Gij mij gegeven hebt alles wat ik maar verlang?...Acht u niet minderwaardig en let niet op de kruimels die van de tafel van uw Vader vallen. » (Jan van het Kruis, Gebed van een op God verliefde ziel)

Langzaam zeg ik het gebed op van Jan van het Kruis: Moge mijn enige ambitie zijn om bij Jezus te zijn. De vervulling van Gods beloften.

Donderdag 9 maart : Geloven in de Opstanding

« Als ze niet naar Mozes en de Profeten luisteren, zullen ze zich ook niet laten overtuigen als er iemand uit de dood opstaat. »

« Maria, wees Moeder tot het einde toe, Moeder van het Leven, Moeder van de Barmhartigheid, Moeder van dit leven dat zelfs neerdaalt op de ellende, om het te doen herleven, te doen verrijzen. » (Zalige P. Marie-Eugène, La Vierge Marie toute mère p.173)

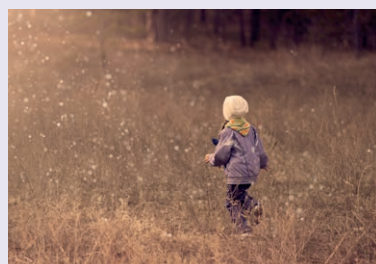
Vandaag herhaal ik mijn geloof in de Opstanding, die van Christus en die waartoe wij geroepen zijn.

Vrijdag 10 maart : Geloven in de ommekeer

« Hebt u dit nooit in de Schriften gelezen: 'De Steen die de bouwers afkeurden is de hoeksteen geworden. Dankzij de Heer is dit gebeurd, wonderbaarlijk is het om te zien. » (Mt 21, 33-43.45-46)

« De armen van de Gekruisigde staan wijd open om je naar zijn hart te trekken. Hij vraagt jouw leven om jou het zijne te geven. » (Heilige Theresia Benedicta van het Kruis, Source cachée, p.239)

Ik herhaal mijn geloof in de Heer die elke moeilijke situatie kan veranderen.

Zaterdag 11 maart : Tegenover de goddelijke vrijgevigheid

« "Vader", zei zijn zoon: ...Ik ben het niet meer waard uw zoon genoemd te worden" Maar de vader zei tegen zijn knechten: "Haal vlug het mooiste gewaad en trek het hem aan"... » (Lc 15, 1-3.11-32)

« Mijn God, U hebt mijn verwachting overtroffen en ik wil uw barmhartigheden bezingen. » (Heilige Thérèse van Lisieux, Manuscript C 3r)

Ik herinner me de momenten waarop ik me realiseerde hoeveel meer de Heer me had gegeven dan ik me had voorgesteld.